ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 13ης Δεκεμβρίου 1995 *

Στην υπόθεση Τ-109/94,

Windpark Groothusen GmbH & Co. Betriebs KG, εταιρία γερμανικού δικαίου με έδρα το Groothusen-Krummhörn (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τον Detlef Schumacher, καθηγητή στη Βρέμη, και τον Benno Grunewald, δικηγόρο Βρέμης,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τον Jürgen Grunwald, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Carlos Gómez de la Cruz, μέλος της Νομικής Υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο, αφενός, αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 13ης Ιανουαρίου 1994, με την οποία αυτή αρνήθηκε να χορηγήσει στην προσφεύγουσα χρηματοδότηση στο πλαίσιο του προγράμματος Thermie για το έτος 1993 και, αφετέρου, αίτημα να υποχρεωθεί η Επιτροπή να λάβει νέα απόφαση,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους Η. Kirschner, προεδρεύοντα, Α. Καλογερόπουλο και την V. Tiili, δικαστές,

γραμματέας: J. Palacio González, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 20ής Σεπτεμβρίου 1995,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της προσφυγής

1 Το Συμβούλιο εξέδωσε στις 26 Ιουνίου 1990 τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2008/90, σχετικά με την προώθηση των ενεργειακών τεχνολογιών για την Ευρώπη (πρόγραμμα Thermie) (ΕΕ L 185, σ. 1, στο εξής: κανονισμός Thermie). Το πρόγραμμα Thermie περιλαμβάνει συνολικώς 17 τομείς εφαρμογής, μεταξύ των οποίων και την αιολική ενέργεια.

2 Η διαδικασία εγκρίσεως των προς επιλογή σχεδίων κινείται, σύμφωνα με το άρθρο 8 του κανονισμού Thermie, από την Επιτροπή, η οποία οφείλει να δημο-

σιεύει στην *Επίσημη Εφημερίδα των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων* πρόσκληση προς υποβολή σχεδίων. Για την επιλογή σχεδίων συνολικού κόστους άνω των 500 000 ECU, η Επιτροπή επικουρείται από επιτροπή αποτελούμενη από αντιπροσώπους των κρατών μελών (στο εξής: επιτροπή Thermie), η οποία εκφέρει τη γνώμη της επί των σχεδίων λήψεως μέτρων που της υποβάλλονται από την Επιτροπή. Αν τα μέτρα που αποφάσισε η Επιτροπή δεν είναι σύμφωνα προς τη γνώμη της επιτροπής Thermie, η Επιτροπή οφείλει να τα γνωστοποιήσει στο Σύμβούλιο. Τότε, το Συμβούλιο μπορεί να λάβει διαφορετική απόφαση από αυτήν της Επιτροπής δυνάμει του άρθρου 10, παράγραφος 1, του κανονισμού Thermie.

3 Για το έτος 1993 η Επιτροπή δημοσίευσε στις 16 Ιουλίου 1992 στην Επίσημη Εφημερίδα (ΕΕ C 179, σ. 14) ανακοίνωση σχετικά με τις διατάξεις που αφορούν τη χορήγηση χρηματοδοτήσεως σε σχέδια προωθήσεως ενεργειακών τεχνολογιών — πρόγραμμα Thermie. Κάλεσε τους ενδιαφερομένους να της υποβάλουν πριν από την 1η Δεκεμβρίου 1992 σχέδια προς επιλογή για την ενδεχόμενη χορήγηση χρηματοδοτήσεως το 1993. Ανέφερε επίσης, όπως προβλέπει το άρθρο 8, παράγραφος 2, του κανονισμού Thermie, τους τομείς στους οποίους δίδεται προτεραιότητα, ήτοι τους τομείς της «εξοικονομήσεως ενεργείας και μειώσεως των εκπομπών CO_2 στα κτίρια» και των «ολοκληρωμένων συστημάτων διαχείρισης αστικής κυκλοφορίας». Επιπλέον, η Επιτροπή ανέφερε ότι διατίθεται από τις υπηρεσίες της έντυπο με τις λεπτομέρειες της διαδικασίας υποβολής των σχεδίων και περιλαμβάνον πληροφορίες περί των προϋποθέσεων εγκρίσεως, τα κριτήρια επιλογής και άλλες σημαντικές πληροφορίες.

4 Η προσφεύγουσα είναι εταιρία που έχει ως σκοπό τη δημιουργία και εκμετάλλευση συνόλου εγκαταστάσεων αιολικής ενεργείας («αιολικού πάρκου») στο Groothusen, κοντά στην πόλη Emden στη Γερμανία.

5 Στις 27 Νοεμβρίου 1992, η προσφεύγουσα υπέβαλε στην Επιτροπή αίτημα προς χορήγηση ενισχύσεως ύψους 1 933 495 ECU για τη δημιουργία ενός αιολικού πάρκου.

6 Η Επιτροπή έλαβε 700 περίπου προτάσεις. Η Γενική Διεύθυνση Ενεργείας συνέταξε τον Μάρτιο του 1993 έκθεση αξιολογήσεως των σχεδίων αυτών. Στις 5 Απριλίου 1993 τα εν λόγω σχέδια εξετάστηκαν από την τεχνική επιτροπή για

την αιολική ενέργεια και, στις 3 και 4 Ιουνίου 1993, από την επιτροπή Thermie. Έτσι, ο καθορισμός των προτεραιοτήτων για την πρόσκληση προς υποβολή προτάσεων πραγματοποιήθηκε, συμφώνως προς το άρθρο 9, παράγραφος 2, σε συνδυασμό με το άρθρο 10, παράγραφος 1, του κανονισμού Thermie, κατά τη λεγόμενη διαδικασία «της επιτροπής».

7 Στις 19 Ιουλίου 1993 η Επιτροπή αποφάσισε τη χορήγηση χρηματοδοτήσεως για 137 σχέδια συνολικώς. Με την ίδια απόφαση, κατάρτισε έναν «εφεδρικό πίνακα» για 49 επικουρικά σχέδια. Όσον αφορά τα 52 σχέδια στον τομέα της αιολικής ενέργειας, ένδεκα από αυτά επελέγησαν για χορήγηση χρηματοδοτήσεως και οκτώ περιελήφθησαν στον εφεδρικό πίνακα. Μια συνοπτική ανακοίνωση σχετικά με την απόφαση αυτή δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα στις 24 Ιουλίου 1993 (ΕΕ C 200, σ. 4).

8 Στις 5 Αυγούστου 1993 η Επιτροπή πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι το σχέδιό της είχε περιληφθεί σε «συμπληρωματικό πίνακα σχεδίων στα οποία μπορεί να χορηγηθεί χρηματοδότηση πριν από τις 31 Δεκεμβρίου 1993 εφόσον υφίστανται επαρκείς πιστώσεις, ιδίως αν δεν πραγματοποιηθούν σχέδια για τα οποία έχει ήδη προβλεφθεί χρηματοδότηση». Κατά το παράρτημα του εγγράφου αυτού, το μέγιστο ποσό της χρηματοδοτήσεως για το εν λόγω σχέδιο καθορίστηκε σε 918 028 ECU. Η Επιτροπή υπογράμμισε ότι το γεγονός ότι το σχέδιο περιλήφθηκε σε συμπληρωματικό πίνακα δεν συνεπάγεται καμία ανάληψη υποχρεώσεως εκ μέρους της και ότι δεν φέρει ευθύνη για τις συνέπειες που θα είχε μια ενδεχόμενη οριστική απόφαση περί μη χορηγήσεως χρηματοδοτήσεως στην προσφεύγουσα.

9 Με τηλεομοιοτυπία της 9ης Αυγούστου 1993, απευθυνθείσα στην Επιτροπή, η προσφεύγουσα ζήτησε συμπληρωματικές πληροφορίες, καθώς και την άδεια να αρχίσει τις σχετικές εργασίες. Το γραφείο-σύνδεσμος του Ομόσπονδου Κράτους της Κάτω Σαξωνίας στις Ευρωπαϊκές Κοινότητες πληροφόρησε στη συνέχεια την προσφεύγουσα ότι το σχέδιό της περιλαμβανόταν στον εφεδρικό πίνακα και ότι αναμενόταν η λήψη αποφάσεως περί ενδεχόμενης χρηματοδοτήσεως από τον Σεπτέμβριο του ίδιου έτους.

10 Με έγγραφο της 13ης Ιανουαρίου 1994, απευθυνθέν στην προσφεύγουσα, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν μπορούσε να χορηγηθεί χρηματοδότηση για το σχέδιο της προσφεύγουσας το 1993, δεδομένου ότι δεν υπήρχαν διαθέσιμες πιστώσεις στον προϋπολογισμό.

11 Η προσφεύγουσα απάντησε στο έγγραφο αυτό με έγγραφα της 9ης και της 23ης Φεβρουαρίου 1994, εκφράζοντας την απογοήτευσή της και ζητώντας «να επανεξετασθεί με προσοχή η διαδικασία και η απόφαση της 13ης Ιανουαρίου 1994». Η Επιτροπή απάντησε στα έγγραφα αυτά με έγγραφο της 16ης Μαρτίου 1994, επιβεβαιώνοντας το περιεχόμενο των από 5 Αυγούστου 1993 και 13 Ιανουαρίου 1994 εγγράφων της.

Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

12 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή με δικόγραφο το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 17 Μαρτίου 1994.

13 Η έγγραφη διαδικασία διεξήχθη κανονικά και περατώθηκε στις 12 Σεπτεμβρίου 1994. Το Πρωτοδικείο έλαβε ορισμένα μέτρα οργανώσεως της διαδικασίας.

14 Οι διάδικοι ανέπτυξαν τις προφορικές παρατηρήσεις τους και απάντησαν στις προφορικές ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 20ής Σεπτεμβρίου 1995.

15 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την από 13 Ιανουαρίου 1994 απόφαση της καθής και να υποχρεώσει την καθής να λάβει νέα απόφαση συμμορφούμενη προς τις αρχές του δικαίου που έχει δεχθεί το Δικαστήριο·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

16 Η καθής ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Επί του παραδεκτού

17 Με τα αιτήματα του δικογράφου της προσφυγής της η προσφεύγουσα ζήτησε μόνο την ακύρωση της από 13 Ιανουαρίου 1994 αποφάσεως της Επιτροπής. Ωστόσο, η προσφεύγουσα ανέφερε με το υπόμνημά της απαντήσεως ότι, στον βαθμό που οι περιλαμβανόμενες στο δικόγραφό της αιτιάσεις αφορούν και τις προηγούμενες αποφάσεις της Επιτροπής, πρέπει να θεωρηθεί ότι η προσφυγή της στρέφεται και κατ' αυτών, ιδίως κατά της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1993.

18 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει αναγκαίο να εξετάσει καταρχάς τη φύση των διαφόρων πράξεων που υπήρξαν εν προκειμένω, ώστε να διαπιστώσει αν η παρούσα προσφυγή είναι παραδεκτή.

Συνοπτική παράθεση των ισχυρισμών των διαδίκων

19 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, με την απόφαση της 19ης Ιουλίου 1993 σχετικά με τις χορηγούμενες στο πλαίσιο του προγράμματος Thermie για χρηματοδοτικές συνδρομές για το έτος 1993, η Επιτροπή θεώρησε ότι το σχέδιό της δεν μπορούσε, καταρχήν, να εγκριθεί. Υποστηρίζει ότι, με τον τρόπο αυτό, πίστεψε ότι το σχέδιό της βρισκόταν σε «συμπληρωματικό πίνακα» και ότι η κατάσταση αυτή αποτελούσε ευοίωνη προοπτική. Κατά την προσφεύγουσα, ο μόνος οριστικός περιορισμός που περιλαμβανόταν στο από 5 Αυγούστου 1993 έγγραφο ήταν ότι η χρηματοδότηση είχε ως όριο τα 918 028 ECU. Επιπλέον, η προσφεύγουσα διατείνεται ότι δεν έλαβε γνώση παρά από την ανάγνωση της απαντήσεως της Επιτροπής της 16ης Μαρτίου 1994 (βλ. ανωτέρω σκέψη 11) και από το υπόμνημα αντικρούσεως ότι ο «συμπληρωματικός πίνακας», στον οποίο είχε περιληφθεί το σχέδιό της, ήταν ένας «εφεδρικός πίνακας». Η προσφεύγουσα υπογράμμισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι δεν είχε αντιληφθεί ότι το από 5 Αυγούστου 1993 έγγραφο ισοδυναμούσε στην πράξη με άρνηση χρηματοδοτήσεως για το σχέδιό της βάσει του προγράμματος Thermie για το έτος 1993.

20 Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ακόμη κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι με την απόφαση που της κοινοποιήθηκε με το από 13 Ιανουαρίου 1994 έγγραφο η Επιτροπή τής αρνήθηκε οριστικά τη χορήγηση χρηματοδοτήσεως στο πλαίσιο του προγράμματος Thermie για το έτος 1993. Απαντώντας σε προφορική ερώτηση του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα ανέφερε ότι αυτή μόνον η απόφαση είχε στην πραγματικότητα έννομα αποτελέσματα. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, κατ' αυτήν, ήταν απαραίτητο να αναμείνει την έκδοσή της για να προσφύγει ενώπιον του Πρωτοδικείου.

21 Η καθής υπογραμμίζει, καταρχάς, ότι πρέπει να ληφθεί υπόψη η αλληλουχία στην οποία εντάσσεται το από 13 Ιανουαρίου 1994 έγγραφο. Η καθής διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προέβαλε καμία ένσταση νομικής φύσεως κατά του από 5 Αυγούστου 1993 εγγράφου, αν και με αυτό το έγγραφο πληροφορήθηκε το επισφαλές του σχεδίου της που περιλαμβανόταν στον εφεδρικό

πίνακα. Κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, η καθής διευκρίνισε ότι η ληφθείσα τον Ιούλιο του 1993 απόφαση ήταν οριστική, καθόσον με αυτή αποκλείστηκε η χρηματοδότηση ορισμένων σχεδίων. Το από 13 Ιανουαρίου 1994 έγγραφο απλώς πληροφόρησε την προσφεύγουσα ότι δεν υπήρχαν διαθέσιμες πιστώσεις. Στην πραγματικότητα, η προσφεύγουσα προσβάλλει με την παρούσα προσφυγή την απόφαση που περιλαμβάνεται στο από 5 Αυγούστου 1993 έγγραφο, κατά της οποίας είναι απαράδεκτη η προσφυγή λόγω εκπρόθεσμης ασκήσεώς της.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

22 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι πρέπει, πράγματι, να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, της αποφάσεως την οποία η Επιτροπή έλαβε στις 19 Ιουλίου 1993, περί χορηγήσεως χρηματοδοτήσεως συνολικού ύψους 129 182 448 ECU για 137 σχέδια προωθήσεως ενεργειακών τεχνολογιών («παράρτημα Ι») και περί καταρτίσεως εφεδρικού πίνακα για 49 επικουρικά σχέδια («παράρτημα ΙΙ») και, αφετέρου, της πράξεως που περιλαμβάνεται στο από 13 Ιανουαρίου 1994 έγγραφο, το οποίο η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα.

23 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η απόφαση της Επιτροπής της 19ης Ιουλίου 1993 είναι οριστική απόφαση, καθόσον αφορά την εξέταση και την επιλογή σχεδίων προς επιχορήγηση στο πλαίσιο του προγράμματος Thermie κατά το έτος 1993. Στο τέλος του έτους 1993 δεν πραγματοποιήθηκε καμία επανεξέταση σχεδίων. Το μόνο ζήτημα το οποίο ανέκυψε στο στάδιο αυτό ήταν το αν υπήρχαν ακόμη διαθέσιμες πιστώσεις ή αν είχαν πραγματοποιηθεί όλα τα σχέδια στα οποία επρόκειτο να χορηγηθεί χρηματοδότηση και αν, κατά συνέπεια, είχαν εξαντληθεί οι διαθέσιμες πιστώσεις. Επομένως, ακόμη και αν η Επιτροπή ανήγγειλε, με την επιστολή που απηύθυνε στην προσφεύγουσα στις 5 Αυγούστου 1993, ότι επιφυλασσόταν της δυνατότητας να επανεξετάσει την απόφασή της αναλόγως των διαθεσίμων πιστώσεων του προϋπολογισμού, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι κατά την ημερομηνία αυτή το σχέδιο της προσφεύγουσας δεν αποτελούσε μέρος των 137 εγκεκριμένων σχεδίων, οπότε η απόφαση της Επιτροπής κατέστη απρόσβλητη ως προς το σημείο αυτό. Εξάλλου, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι οι διάδικοι συμφώνησαν, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, στο ότι ο προβλέπων τις διαθέσιμες πιστώσεις προϋπολογισμός είχε καθοριστεί με την απόφαση της 19ης Ιουλίου 1993.

24 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι δεν έγινε δημοσίευση της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1993 αυτής καθαυτής. Στην Επίσημη Εφημερίδα της 24ης Ιουλίου 1993 δημοσιεύθηκε μόνο μια ανακοίνωση της Επιτροπής (βλ. ανωτέρω σκέψη 7), η οποία έχει ως εξής: «Η Επιτροπή έχει πρόσφατα αποφασίσει τα ακόλουθα:

— ένα ποσό 129 182 448 ECU έχει [προβλεφθεί να] διατεθεί μέσω του προγράμματος *Thermie* για την οικονομική ενίσχυση 137 [σχεδίων] για την προώθηση ενεργειακών τεχνολογιών (παράρτημα Ι),

— έχει εγκρίνει έναν [εφεδρικό] κατάλογο 49 [σχεδίων] (παράρτημα ΙΙ).

Αντίγραφα των παραρτημάτων Ι και ΙΙ διατίθενται, κατόπιν εγγράφου αιτήσεως, στην ακόλουθη διεύθυνση (...)»

25 Το Πρωτοδικείο σημειώνει ότι η δημοσίευση της ανακοινώσεως αυτής στην Επίσημη Εφημερίδα δεν παρέσχε στους ενδιαφερόμενους τη δυνατότητα να λάβουν ακριβή γνώση του περιεχομένου και της αιτιολογίας της εν λόγω πράξεως ώστε να μπορέσουν να κάνουν χρήση του δικαιώματος ασκήσεως προσφυγής. Το ίδιο ισχύει και για το από 5 Αυγούστου 1993 έγγραφο της Επιτροπής, με την οποία πληροφορήθηκε ότι το σχέδιό της περιελήφθη στον συμπληρωματικό πίνακα.

26 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι, κατά πάγια νομολογία, σε περιπτώσεις όπου ούτε δημοσιεύθηκε ούτε κοινοποιήθηκε η πράξη, η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής δεν άρχεται παρά από τη στιγμή κατά την οποία ο τρίτος ενδιαφερόμενος έλαβε ακριβή γνώση του περιεχομένου και της αιτιολογίας της οικείας πράξεως, υπό την προϋπόθεση πάντως ότι θα ζητήσει εντός εύλογης προθεσμίας το πλήρες κείμενο της συγκεκριμένης πράξεως (βλ. την απόφαση του Πρωτοδικείου της 19ης Μαΐου 1994, Τ-465/93, Consorzio gruppo di azione locale «Murgia Messapica» κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. ΙΙ-361, σκέψη 29, και τη διάταξη του Δικαστηρίου της 5ης Μαρτίου 1993, C-102/92, Ferriere Acciaierie Sarde κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. Ι-801, σκέψη 18).

27 Η προσφεύγουσα είχε πληροφορηθεί για την ύπαρξη της αποφάσεως περί επιλογής των σχεδίων για τα οποία θα εχορηγείτο χρηματοδότηση για το έτος 1993 ήδη από τον Αύγουστο του 1993 όταν έλαβε το από 5 Αυγούστου 1993 έγγραφο της Επιτροπής. Απαντώντας σε προφορική ερώτηση του Πρωτοδικείου, η προσφεύγουσα δέχθηκε δεν είχε ζητήσει τότε ούτε το πλήρες κείμενο της αποφάσεως ούτε ατομικές εξηγήσεις, καθόσον, μεταξύ άλλων, κακώς θεώρησε ότι η περίπτωσή της είχε ευοίωνες προοπτικές. Η προσφεύγουσα ισχυρίστηκε ακόμη κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ότι δεν είχε αντιληφθεί ότι το από 5 Αυγούστου 1993 έγγραφο ισοδυναμούσε με άρνηση, καθόσον η Επιτροπή την πληροφόρησε ότι το σχέδιό της περιλήφθηκε σε «συμπληρωματικό» πίνακα. Αντιθέτως, πίστευσε ότι δεν αποκλειόταν η χορήγηση ενδεχόμενης χρηματοδοτήσεως. Η Επιτροπή προέβαλε κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση τον ισχυρισμό ότι θα έδιδε ατομικές εξηγήσεις στην προσφεύγουσα αν αυτή της το είχε ζητήσει ρητά.

28 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι η προσφεύγουσα δεν εκμεταλλεύθηκε την ευκαιρία να ζητήσει το πλήρες κείμενο ή ατομικές εξηγήσεις όσον αφορά την απόφαση περί αποκλεισμού του σχεδίου της από τα 137 σχέδια που έτυχαν χρηματικής υποστηρίξεως το 1993. Προσέβαλε την απόφαση ενώπιον του Πρωτοδικείου στις 17 Μαρτίου 1994, ήτοι αφού παρήλθαν επτά και πλέον μήνες αφότου έλαβε γνώση, τον Αύγουστο του 1993, της επίμαχης πράξεως. Από τον ανωτέρω παρατεθέντα κανόνα προκύπτει ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να αποφύγει την παραγραφή από την εκπρόθεσμη άσκηση της προσφυγής της κατά της πράξεως αυτής. Καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1993, η προσφυγή είναι, επομένως, απαράδεκτη.

29 Όσον αφορά το από 13 Ιανουαρίου 1994 έγγραφο, με το οποίο η Επιτροπή ανακοίνωσε στην προσφεύγουσα ότι δεν μπορούσε να χορηγηθεί χρηματοδότηση για το σχέδιό της το 1993, δεδομένου ότι δεν υπήρχαν διαθέσιμες προς τούτο πιστώσεις στον προϋπολογισμό, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα το παρέλαβε, κατά τους ισχυρισμούς της, στις 19 Ιανουαρίου 1994. Η Επιτροπή δεν αμφισβήτησε τον ισχυρισμό αυτό. Λαμβανομένου υπόψη επιπλέον του ότι η προθεσμία ασκήσεως προσφυγής, η οποία είναι δύο μήνες από της κοινοποιήσεως, παρεκτείνεται λόγω αποστάσεως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι τηρήθηκαν εν προκειμένω οι διαδικαστικές προθεσμίες και ότι η προσφυγή είναι παραδεκτή καθόσον στρέφεται κατά της αποφάσεως που περιλαμβάνεται στο έγγραφο της 13ης Ιανουαρίου 1994.

Επί της ουσίας

30 Η προσφεύγουσα επικαλείται τρεις λόγους ακυρώσεως: 1) παράβαση ουσιώδους τύπου καθόσον η απόφαση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη, 2) παράβαση των ουσιωδών κανόνων δικαίου που διέπουν την εφαρμογή της Συνθήκης, επειδή δεν έγινε σεβαστό το δικαίωμά της να εκφράσει την άποψή της, και 3) κατάχρηση εξουσίας, δεδομένου ότι το αίτημά της απορρίφθηκε άνευ προφανούς λόγου.

Επί του λόγου που στηρίζεται σε ανεπαρκή αιτιολογία

Συνοπτική παράθεση των ισχυρισμών των διαδίκων

31 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει την άποψη ότι η απόφαση με την οποία δεν της χορηγήθηκε χρηματοδότηση δεν είναι επαρκώς αιτιολογημένη, καθόσον δεν αναφέρει τους λόγους για τους οποίους προτιμήθηκαν από το δικό της άλλα σχέδια. Ειδικότερα, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι δικαιούται να ζητήσει αιτιολογημένη παράθεση των λόγων για τους οποίους δεν υπήρχαν διαθέσιμες πιστώσεις στον προϋπολογισμό για το σχέδιό της ενώ υπήρχαν για άλλα σχέδια. Διερωτάται γιατί το σχέδιό της δεν έγινε δεκτό ενώ περιλαμβανόταν μεταξύ των σχεδίων τα οποία προφανώς μπορούσαν να επιλεγούν και ενώ οι χρησιμοποιηθείσες πιστώσεις ανέρχονταν σε 942 937 ECU κατά μέσον όρο για κάθε ένα από τα 137 επιχορηγούμενα σχέδια. Το γεγονός ότι δεν της γνωστοποιήθηκαν τα στοιχεία στα οποία βασίζεται η απόφαση αποτελεί ουσιώδες ελάττωμα όσον αφορά στην αιτιολογία.

32 Η προσφεύγουσα διατείνεται, με το υπόμνημά της απαντήσεως, ότι εξακολουθούσε να αγνοεί τότε αν η Επιτροπή είχε πράγματι συμβουλευθεί την επιτροπή του άρθρου 10 του κανονισμού Thermie και αν έλαβε υπόψη τη γνώμη της. Θεωρεί ότι η Επιτροπή όφειλε να εξηγήσει κατά πόσον ακολούθησε τις εκτιμήσεις της επιτροπής Thermie.

33 Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ενόψει του άρθρου 190 της Συνθήκης ΕΚ, δεν υπάρχει κανένας λόγος να γίνει διάκριση μεταξύ της διοικήσεως

κατά την παροχή δημοσίων υπηρεσιών («Leistungsverwaltung»), αφενός, και της διοικήσεως κατά την άσκηση των δημοσίας εξουσίας προνομίων της («Eingriffverwaltung»), αφετέρου, όπως ισχυρίζεται η καθής, η οποία διερωτάται αν πρέπει να ισχύει για τις αποφάσεις σχετικά με τις χορηγούμενες από την κοινοτική διοίκηση επιχορηγήσεις κατά την παροχή δημοσίων υπηρεσιών η ίδια υποχρέωση αιτιολογήσεως όπως εκείνη που ισχύει για τις αποφάσεις οι οποίες περιορίζουν τα δικαιώματα των διοικουμένων, τις οποίες λαμβάνει η διοίκηση κατά την άσκηση των δημοσίας εξουσίας προνομίων της. Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι οι αποφάσεις τις οποίες η διοίκηση απευθύνει σε επιχείρηση στο πλαίσιο παροχής δημοσίων υπηρεσιών έχουν, στην κοινή αγορά, τουλάχιστον εξίσου σημαντικό περιεχόμενο όπως οι αποφάσεις που λαμβάνονται στο πλαίσιο των δημοσίας εξουσίας προνομίων της.

34 Η προσφεύγουσα υπενθυμίζει επίσης, παραθέτοντας την απόφαση του Δικαστηρίου της 13ης Μαρτίου 1985, 296/82 και 318/82, Κάτω Χώρες και Leeuwarder Papierwarenfabriek κατά Επιτροπής (Συλλογή 1985, σ. 809), ότι η έλλειψη αιτιολογίας μπορεί να δικαιολογείται από υποχρέωση τηρήσεως του επαγγελματικού απορρήτου.

35 Η καθής υποστηρίζει ότι, και αν ακόμη υποτεθεί ότι είναι παραδεκτός ο λόγος που αντλείται από έλλειψη αιτιολογίας, είναι εν πάση περιπτώσει αβάσιμος.

36 Η καθής διατείνεται ότι η έκταση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως πρέπει να είναι ανάλογη προς τα αποτελέσματα της οικείας νομικής πράξεως. Στην περίπτωση προγραμμάτων χρηματοδοτήσεως, οι υποχρεώσεις και τα κριτήρια της βασικής νομικής πράξεως αποτελούν σημαντικά στοιχεία αιτιολογίας. Στις διαδικασίες επιλογής, οι οποίες προϋποθέτουν τη συμμετοχή επιτροπών, η απαιτούμενη συνήθως αιτιολογία είναι σε μεγάλο βαθμό περιττή. Εν πάση περιπτώσει, η ανακοίνωση των αποτελεσμάτων της διαδικασίας επιλογής αποτελεί ουσιώδες στοιχείο της αιτιολογίας.

37 Η καθής υπογραμμίζει τη διαφορά η οποία υφίσταται, κατ' αυτήν, μεταξύ των αποφάσεων που αφορούν τις χορηγούμενες από τη διοίκηση επιχορηγήσεις στο πλαίσιο της παροχής δημοσίων υπηρεσιών και των αποφάσεων που περιορί-

ζουν τα δικαιώματα των διοικουμένων, τις οποίες λαμβάνει η διοίκηση στο πλαίσιο των δημοσίας εξουσίας προνομίων της. Φρονεί ότι, κατά τη νομολογία, για την υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να ισχύουν διαφορετικοί κανόνες ανάλογα με τον βαθμό στον οποίο επηρεάζεται ο αποδέκτης της πράξεως ή ανάλογα με τη φύση της οικείας νομικής πράξεως (προαναφερθείσα απόφαση Κάτω Χώρες και Leeuwarder Papierwarenfabriek κατά Επιτροπής).

38 Επικαλούμενη την απόφαση της 26ης Νοεμβρίου 1981, 195/80, Michel κατά Κοινοβουλίου (Συλλογή 1981, σ. 2861), η καθής ισχυρίζεται ότι ακολουθεί την οδό που υπέδειξε το Δικαστήριο όσον αφορά την αιτιολογία των αποφάσεων εξεταστικής επιτροπής διαγωνισμού με πολύ μεγάλη συμμετοχή υποψηφίων. Κατά την απόφαση, μπορεί να γίνει δεκτό ότι, σ' ένα πρώτο στάδιο, η εξεταστική επιτροπή γνωστοποιεί στους υποψηφίους μόνο πληροφοριακά στοιχεία περί των κριτηρίων και του αποτελέσματος της επιλογής, μη παρέχοντας ατομικές εξηγήσεις παρά αργότερα και μόνο στους υποψηφίους που το ζητούν ρητά. Η καθής φρονεί ότι τήρησε εν προκειμένω τον κανόνα αυτό.

39 Η καθής υποστηρίζει ότι το πρόγραμμα Thermie δεν παρέχει κανένα δικαίωμα σχετικό με τη χορήγηση χρηματοδοτήσεως. Κατά συνέπεια, όταν δεν είναι δυνατή η χορήγηση χρηματοδοτήσεως, τούτο δεν συνεπάγεται ζημία σε βάρος του υποψηφίου ούτε μπορεί να θεμελιώσει σχετική αιτίαση. Το γεγονός ότι η προσφεύγουσα πληρούσε τις απαιτούμενες για τη χρηματοδότηση προϋποθέσεις απλώς της παρείχε τη δυνατότητα να μετάσχει στη διαδικασία επιλογής. Έτσι, για να είναι επαρκής η παρασχεθείσα αιτιολογία αρκεί ο υποψήφιος να πληροφορηθεί ότι το σχέδιό του εξετάστηκε και ότι ελήφθη απόφαση επ' αυτού στο πλαίσιο της προβλεπόμενης διαδικασίας. Αντιθέτως, ο υποψήφιος δεν έχει δικαίωμα να απαιτήσει να γίνει συγκριτική ανάλυση του σχεδίου του σε σχέση με άλλα σχέδια.

40 Όσον αφορά το επίδικο έγγραφο της 13ης Ιανουαρίου 1994, η καθής διατείνεται ακόμη ότι το έγγραφο αυτό περιλαμβάνει όντως αιτιολογία, ήτοι την έλλειψη των απαραίτητων πιστώσεων.

41 Η καθής επικαλείται επιπλέον την υποχρέωση τηρήσεως του επαγγελματικού απορρήτου όσον αφορά πληροφορίες σχετικά με τις επιχειρήσεις την οποία της

επιβάλλει το άρθρο 214 της Συνθήκης ΕΚ. Λαμβανομένης υπόψη της υποχρεώσεως αυτής, η προσφεύγουσα δεν μπορεί να απαιτεί συγκριτικές πληροφορίες επί των διαφόρων σχεδίων που προτιμήθηκαν έναντι του δικού της.

42 Τέλος, όσον αφορά τους όρους «συμπληρωματικός πίνακας» και «εφεδρικός πίνακας», η καθής υποστηρίζει ότι ήδη η ανακοίνωση την οποία δημοσίευσε στην Επίσημη Εφημερίδα της 24ης Ιουλίου 1993 περιελάμβανε την έκφραση «εφεδρικός πίνακας».

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

43 Το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει κατ' αρχάς ότι, όπως δέχθηκε προηγουμένως, πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ, αφενός, της αποφάσεως της 19ης Ιουλίου 1993 και, αφετέρου, εκείνης η οποία περιέχεται στο έγγραφο της 13ης Ιανουαρίου 1994, το οποίο η Επιτροπή απηύθυνε στην προσφεύγουσα, και ότι η προσφυγή της προσφεύγουσας είναι παραδεκτή μόνο κατά της τελευταίας αυτής αποφάσεως.

44 Στη συνέχεια, πρέπει να σημειωθεί ότι, για να λάβει την απόφαση που περιλαμβάνεται στο από 13 Ιανουαρίου 1994 έγγραφο, το μόνο ζήτημα το οποίο ετίθετο για την Επιτροπή ήταν το αν υπήρχαν ακόμη διαθέσιμες πιστώσεις στον προϋπολογισμό ή αν είχαν πραγματοποιηθεί όλα τα σχέδια για τα οποία προβλεπόταν χρηματοδότηση και αν, κατά συνέπεια, είχαν εξαντληθεί οι σχετικές πιστώσεις του προϋπολογισμού. Ναι μεν υπήρχαν ακόμη διαθέσιμες πιστώσεις στο πλαίσιο του προϋπολογισμού του προγράμματος Thermie τον Ιούνιο του 1993 μετά τη λήψη της αποφάσεως περί χρηματοδοτήσεως ορισμένων σχεδίων, αυτές οι πιστώσεις όμως χορηγήθηκαν, κατά την Επιτροπή, κατά τους τελευταίους μήνες του έτους αυτού σε «καθορισμένα» σχέδια και ότι, επομένως, δεν υπήρχαν διαθέσιμα κονδύλια στο τέλος του έτους 1993.

45 Υπό τις συνθήκες αυτές, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η ανακοίνωση της 13ης Ιανουαρίου 1994 της Επιτροπής προς την προσφεύγουσα περιλαμβάνει πράγματι επαρκή και ορθή αιτιολογία κάνοντας λόγο για εξάντληση των διαθέσιμων την ημερομηνία αυτή οικονομικών πόρων, οπότε δεν μπορούσε να δοθεί

επιχορήγηση για το σχέδιο της προσφεύγουσας. Κατά συνέπεια, ο λόγος της προσφεύγουσας που αντλείται από ανεπάρκεια της αιτιολογίας, καθόσον αφορά το δεύτερο έγγραφο της 13ης Ιανουαρίου 1994, πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του λόγου που αντλείται από την προσβολή του δικαιώματος της προσφεύγουσας να εκφράσει την άποψή της

Συνοπτική παράθεση των ισχυρισμών των διαδίκων

46 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην καθής ότι δεν άκουσε την άποψή της καθ' όλη τη διάρκεια της διαδικασίας και ότι δεν της έδωσε τη δυνατότητα να εκφράσει την άποψή της επί των στοιχείων που μπορούσαν να έχουν επίπτωση επί της αποφάσεως που την αφορούσε.

47 Η καθής απαντά ότι η προβλεπόμενη από τον κανονισμό Thermie διαδικασία, ιδίως από το άρθρο της 8, είναι αποκλειστικά έγγραφη. Είναι επίσης διαδικασία ενός μόνο σταδίου, κατά το οποίο ο υποψήφιος μπορεί να κληθεί άπαξ μόνο να προτείνει και να εκθέσει το σχέδιό του. Υπενθυμίζει ακόμη ότι η προσβολή του δικαιώματος του ενδιαφερομένου να εκφράσει την άποψή του δεν μπορεί να οδηγήσει σε ακύρωση παρά μόνον αν η διαδικασία θα κατέληγε σε διαφορετικό αποτέλεσμα εάν δεν υφίστατο αυτή η πλημμέλεια (απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Μαρτίου 1990, C-142/87, Βέλγιο κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-959, σκέψη 48). Η καθής διατείνεται ότι, εν προκειμένω, δεν θα μπορούσε να υπάρξει διαφορετικό αποτέλεσμα.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

48 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει, εκ προοιμίου, ότι η Επιτροπή εξήγησε τη διαδικασία που επρόκειτο να ακολουθηθεί για την υποβολή σχεδίων δυνάμενων να τύχουν χρηματοδοτήσεως στο πλαίσιο του προγράμματος Thermie στο ενημερωτικό φυλλάδιο περί του οποίου γίνεται λόγος στην ανακοίνωση με την οποία είχαν κληθεί οι ενδιαφερόμενοι να υποβάλουν τα σχέδιά τους, που δημοσιεύθηκε στην Επίσημη Εφημερίδα της 16ης Ιουλίου 1992 (βλ. ανωτέρω, σκέψη 3).

Στο έγγραφο αυτό αναφέρεται ότι «μετά την κατάθεση της προτάσεως, οι προτείνοντες παρακαλούνται να μην αποστέλλουν άλλες πληροφορίες στην Επιτροπή εκτός αν τούτο ζητηθεί ρητά από τις υπηρεσίες της». Εξάλλου, είναι σύμφωνο προς το σύστημα των προγραμμάτων χρηματοδοτήσεως οι υποψήφιοι για τη χορήγηση μιας τέτοιας υποστηρίξεως να μην εκφράζουν την άποψή τους κατά τη διάρκεια της διαδικασίας επιλογής, καθόσον η διαδικασία αυτή χωρεί βάσει των υποβληθέντων από τους αιτούντες εγγράφων. Αυτός ο τρόπος ενεργείας προσφέρεται σε καταστάσεις στις οποίες πρέπει να αξιολογηθούν εκατοντάδες αιτήσεις και, επομένως, δεν αποτελεί προσβολή του δικαιώματος των ενδιαφερομένων να εκφράσουν την άποψή τους.

49 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, δεδομένου ότι η προσφεύγουσα δεν ζήτησε από την Επιτροπή συμπληρωματικές εξηγήσεις μετά τη δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα της 24ης Ιουλίου 1993 της ανακοινώσεως σχετικά με την απόφασή της να χορηγήσει χρηματοδότηση για 137 σχέδια ούτε μετά την αποστολή του από 5 Αυγούστου 1993 εγγράφου της, η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να παράσχει στην προσφεύγουσα την ευκαιρία να εκφράσει την άποψή της πριν της απευθύνει το από 13 Ιανουαρίου 1994 έγγραφο. Και πάλι, δεν υπήρξε προσβολή του δικαιώματος του ενδιαφερομένου να εκφράσει την άποψή του.

50 Το Πρωτοδικείο προσθέτει ότι η παρούσα περίπτωση είναι σαφώς διαφορετική από τα περιστατικά που οδήγησαν στην έκδοση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου της 6ης Δεκεμβρίου 1994, Τ-450/93, Lisrestal κατά Επιτροπής (Συλλογή 1994, σ. II-1177), την οποία απόφαση επικαλείται η προσφεύγουσα. Σ' αυτή την τελευταία υπόθεση, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, οσάκις η Επιτροπή σκοπεύει να μειώσει χρηματοδότηση η οποία είχε αρχικά χορηγηθεί, πρέπει να δίδεται η δυνατότητα στον δικαιούχο να καταστήσει λυσιτελώς γνωστή την άποψή του σχετικά με τα στοιχεία τα οποία ελήφθησαν υπόψη εις βάρος του για τη θεμελίωση της αποφάσεως περί μειώσεως της χρηματοδοτήσεως. Στην υπό κρίση υπόθεση δεν είχε χορηγηθεί στην προσφεύγουσα χρηματοδότηση, καθόσον η προσφεύγουσα είχε απλώς περιληφθεί σε εφεδρικό πίνακα δικαιούχων ενδεχόμενης κοινοτικής χρηματοδοτήσεως.

51 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο λόγος που αντλείται από φερόμενη προσβολή του δικαιώματος άμυνας πρέπει επίσης να απορριφθεί.

Επί του λόγου περί καταχρήσεως εξουσίας

Συνοπτική παράθεση των ισχυρισμών των διαδίκων

52 Η προσφεύγουσα φρονεί ότι σοβαροί λόγοι συνηγορούν υπέρ του σχεδίου της και ότι η καθής δεν έλαβε υπόψη τα κρίσιμα στοιχεία. Καθόσον η Επιτροπή έλαβε την απόφασή της χωρίς να σταθμίσει τα διάφορα στοιχεία της προκειμένης υποθέσεως, η απόφαση αυτή ελήφθη κατά κατάχρηση εξουσίας.

53 Η καθής θεωρεί ότι η προσφεύγουσα δεν επικαλείται κανένα επιχείρημα προς στήριξη του ισχυρισμού της. Υπογραμμίζει ότι διαθέτει, όπως και οι προβλεπόμενες από την οικεία κανονιστική ρύθμιση επιτροπές, ευρύ περιθώριο εκτιμήσεως, ανάλογο προς εκείνο που υφίσταται στις διαδικασίες διαγωνισμών ή προσλήψεως κοινοτικών υπαλλήλων.

54 Η καθής υποστηρίζει επίσης ότι οι ποιοτικές προϋποθέσεις είναι ιδιαίτερα αυστηρές όσον αφορά τα μεγάλα σχέδια όπως αυτό της προσφεύγουσας και ότι, για σχέδια τέτοιας εκτάσεως, απαιτείται συνήθως η σύμπραξη δύο τουλάχιστον επιχειρήσεων διαφορετικών κρατών μελών, πράγμα το οποίο δεν συνέβαινε εν προκειμένω.

55 Τέλος, η καθής παρατηρεί ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο να υποκαταστήσει με τη δική του κρίση τις εκτιμήσεις του κοινοτικού οργάνου (απόφαση του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1965, 27/64 και 30/64, Fonzi κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 131).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

56 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι, κατά τη συνεδρίασή τους της 5ης Απριλίου 1993, οι ανεξάρτητοι από την Επιτροπή τεχνικοί εμπειρογνώμονες περιέλαβαν

το σχέδιο της προσφεύγουσας μόνο στον εφεδρικό πίνακα. Από τη δικογραφία προκύπτει επίσης ότι η Επιτροπή ακολούθησε τη γνώμη της επιτροπής Thermie.

57 Εξάλλου, το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι η Επιτροπή έχει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως ως προς το αν συντρέχουν οι προϋποθέσεις που δικαιολογούν χορήγηση κοινοτικής χρηματοδοτήσεως και ότι το Πρωτοδικείο δεν μπορεί να προβεί σε επανεξέταση επί της ουσίας του επιδίκου προγράμματος στο πλαίσιο προσφυγής ενώπιόν του (προαναφερθείσα απόφαση Consorzio gruppo di azione locale «Murgia Messapica» κατά Επιτροπής, σκέψη 46).

58 Τέλος, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε κανένα πραγματικό ή νομικό στοιχείο ικανό να αποδείξει ότι η αξιολόγηση του σχεδίου της στην οποία προέβη η Επιτροπή, παράλληλα με την επιτροπή Thermie, έπασχε λόγω προδήλου σφάλματος ή λόγω καταχρήσεως εξουσίας.

59 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο τρίτος λόγος της προσφεύγουσας, ο οποίος στηρίζεται στην κατάχρηση εξουσίας, πρέπει επίσης να απορριφθεί.

60 Δεδομένου ότι απορρίφθηκαν όλοι οι λόγοι ακυρώσεως της προσφεύγουσας, το αίτημά της πρέπει να απορριφθεί.

61 Πρέπει να προστεθεί, όσον αφορά το αίτημα της προσφεύγουσας να υποχρεώσει το Πρωτοδικείο το καθού κοινοτικό όργανο να «λάβει νέα απόφαση συμμορφούμενο προς τις αρχές του δικαίου που έχει δεχθεί το Δικαστήριο», το Πρωτοδικείο υπενθυμίζει ότι δεν εναπόκειται σ' αυτό να απευθύνει διαταγές στα κοινοτικά όργανα στο πλαίσιο του ελέγχου νομιμότητας τον οποίο ασκεί. Εναπόκειται στην ενδιαφερομένη διοίκηση να λάβει τα μέτρα εκτελέσεως αποφάσεως εκδοθείσας στο πλαίσιο προσφυγής ακυρώσεως (απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Μαρτίου 1995, Τ-432/93, Τ-433/93 και Τ-434/93, Socurte κ.λπ. κατά Επιτροπής, μη δημοσιευθείσα ακόμη στη Συλλογή, σκέψεις 54 και 55). Κατά συνέπεια, το αίτημα αυτό πρέπει επίσης να απορριφθεί.

62 Επομένως, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

63 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρξε σχετικό αίτημα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, συμφώνως προς το αίτημα της Επιτροπής.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Kirschner Καλογερόπουλος Tiili

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 13 Δεκεμβρίου 1995.

Ο Γραμματέας

H. Jung

Ο Προεδρεύων

H. Kirschner